

Zesentachtig jaar...

en nog steeds aan de lijn. Mevrouw Nella Lenders

Er is eens aan een schooljongen gevraagd, wat een telefoon eigenlijk is. En het antwoord luidde: "Het toestel dat rinkelt, als je net in bad zit. We weten natuurlijk niet in hoeverre deze kenschetsing juist is, maar een feit is, dat een massa mensen de telefoon in stilte verwensen. Je wordt 's nachts om drie uur opgebeld of je alsjeblieft onmiddellijk wilt komen, ook al ben je helemaal geen dokter, en je krijgt 's morgens om half twaalf een nijldige damesstem aan het toestel, die met onbegrijpelijke vinnigheid informeert of de bietjes haast komen. En dan ben je alleen maar micro-redacteur, die op dat ogenblik aan alles denkt, behalve aan bietjes. En uit vroeger dagen, toen de zegen van de automatisering nog niet overal was doorgedrongen, herinneren we ons nog wel pijnlijke momenten als we door een slaperige telefoonjuffrouw werden verbonden met de plaatselijke poelier in plaats van met: nou ja, we hoeven ook niet alles te vertellen.

En daarom is het altijd leuk, als we eens iemand treffen die zowat een heel mensenleven aan het schakelborg heeft doorgebracht. En niet alleen tot eigen voldoening, maar eveneens tot volledige tevredenheid van alle aangeslotenen. Zo iemand vonden wij in het Brabantse plaatsje Neerkant. Wie vanuit Neerkant iemand anders op wil bellen, kan dit alleen via juffrouw Lenders. En juffrouw Lenders heeft de respectabele leeftijd van zesentachtig jaar.

Als plaatsvervangster van de eigenlijke telefoniste, die het druk heeft met de kruidenierswinkel, zorgt zij er voor dat de zestig gesprekken die dagelijks, en de dertig telegrammen die maandelijks worden doorgegeven, zonder mankeren worden behandeld. Voeg daarbij, dat zij nog op haar eigenhoutje de gehele administratie verzorgt en zonder zich een ogenblik nerveus te maken buitenlandse gesprekken aanvraagt en ontvangt, dan wil dit toch nog wel iets zeggen.

Sinds 1912 doet ze het al. Tegen een salaris van negentig gulden per jaar verbond ze vier mensen die toentertijd over een telefoon beschikten.

Ja, ze kon veel vertellen.

Daar was dan dat ene vrouwtje, dat gewoon bang was van het eerste telegram, dat haar werd bezorgd. Dat zomaar woorden door een draadje werden geschreven was niet meer of minder dan je reinste hekserij.

En dan de mobilisatiedagen, toen ze veel geheime dingen te horen kreeg en aan alle daar gelegende militairen hun soldij moest uitbetalen. En wat het mooiste is: op 'n onbetekenend groepje na heeft ze haar schakelbord geen ogenblik in de steek gelaten. En daarbij het feit dat nog nooit iemand ooit over een verkeerde verbinding geklaagd heeft! Knap Niet?

We hopen van harte dat het juffrouw Lenders gegeven zal zijn haar functie uit te oefenen tot het moment, waarop de allesoverheersende techniek ook haar werk overbodig zal maken. Lang zal het niet meer zijn, want zo vertrouwde ze ons toe, de kabel ligt er al.